

Številka 13.

Izdaje in ureduje SREČKO MAGOLIČ.

Leto II. 1887.

Postopačeve pesmi.

IV.

Očaki naši nekdanj so čakali
Pred pekla dvermi mnogo let fisôči,
V nebésa priti ni jim bilo môči,
V pekél so vrage vrata jim tiščali.

Rodíl se in preminol je Mesija,
Da je izpolnil jim goreče želje
Ter peljal jih v nebeško je veselje,
Kdér duša večno srečo jim užija.

Kakòr čakali nekdanj so očaki,
Tako čakati moramo sinovi,
Da naš muzéj se novi dogotovi,
Odpró se njega nam zapahi jaki.

A Dežman spi, z njim njega kompanija! —
To dolgotrajno mi obotavljanje
Zaupanje je vse odvzéló vanje . . .
Zatorej pridi, pridi naš Mesija!

V.

Pod jáblano cvetočo tu sedévam
Ter znoj obílen si raz čélo brišem:
Ne bojte se! — „Raziskovanj“ ne píšem,
Le iz „Slovenca“ verno jih premlévam.

Gorupa bol mi jedno dušo péče,
Ko čítam tu o plentih, centih, šmentih,
Ko čítam o hudiča podagentih,
Da pisca zlodej podagentom néče.

Če on kot podagent bi nam pisaril,
Ter kužne naše pesnike mrevaril,
Povsod „Slovenec“ bi zagospodaril,
Z njim jasne sreče dan se vsem zažaril.

Le tébi ne, „Rogač“, ti bi poginil:
V dovtipih te „Slovenec“ z dáj prekaša,
Potem le on nam bil bi dušna paša,
Kedár — da list šaljiv je — sam bi zinil.

Kako je Krivčev Jaka Trpotčevo Nežo snubil.

Pripoveduje C—t—č.

(Dalje.)

V hudej zadregi je bil naš čevljarček. Bal se je, da óne, katere bi on hotel, ne bi njega hotele, Neže pa, ki bi ga skoraj gotovo rada imela, on nič kàj nemara. Iz te zadrege si revež ni vedel in ni znal pomagati. Nekoč pa je storil heroičen sklep, da vse svoje bolečine in težave razodene Strnadovemu Juriju. Jurij je

pameten mož, prijatelja sta si bila od nekedaj, on bo vedel ugodno svetovati. Kakor je sklenil, tako je storil. — Krevsal je k Juriju.

„Dober dan, Jurij!“

„Bog ga daj, Jakec, i kak šmentaj je pa tebe prinesel?“ prašal ga je Jurij začuden ter mu pomolil žuljavo svojo roko.

„No, pogledat sem prišel, če si še živ!“ — in Jakec je malo pokašljajal izrekši lažnjivi ta izgovor.

„Tako, tako!“

Sedaj je bil pa Jakec pri kraji s svojo zgovornostjo. Govornik že itak ni bil, kedar pa tiščé človeka tako hude skrbi, kakor je ženitev, tedaj ni čuda, če je nekoliko zmeden. Pogum in odločnost pa tudi niste slabosti vsakega, najmanj pa Jakca. Mislil je in mislil, kako bi bilo mogoče spraviti kočljivo zadevo v pravi tir, a ni šlo in ni šlo, kar sapa mu je zapiralo. Slednjič mu vender pride resilna misel — vreme. Vreme je že marsikomu iz zadrege pomagalo, ko ni vedel govornice pričeti in tudi Jakcu je pomagalo.

„Dež bomo dobili, dež.“

„Malo se oblači, da!“

„Ti, Jurij, si pa res priden, vedno motiviliš.“

„Kaj čem — moram!“

„Kako se je pa krompir letos obnesel?“

„Bo že, bo že!“

„Ali si res kravico prodal?“

„Ne, nisem!“

„Ali si namenjen prihodnji ponedeljek v so-menj?“

„Ne vem, ne vem.“

Tako je Jakec taval z besedičenjem okoli Jurija, kakor muha okoli vrelega močnika, ne vedoč, kako bi se lotil. Posebno ga je poparilo, ker je bil Jurij tako izredno malobeseden — izvestno je moral biti zelo slabe volje.

Jurij je bil pa star praktikus in je takoj uganil Jakčevo zadrego. In dobrega srca je tudi bil Jurij, zato je Jakcu hitro zgradil „zlat mostiček“, da sta mogla lože skupaj; dejal mu je namreč: „Jakec, meni se dozdeva, da bi ti nekaj rad!“ Ob teh besedah je ženitveželjnega čevljarčka pogrelo od nog do glave in zardel se je; njegova zadrega je bila vidna.

„Ali se me bojiš, Jakec?“

„Kaj bi se te bal!“

„I, pač; bojiš se me.“

„Pa se te ne.“

„Zakaj pa ne govoriš?“

„No, saj govorim!“

„Govoriš že, toda samo tega ne, kar bi rad. Jakec, kaj boš tajil, saj te poznam! Pameten bodi, pa povej, na katerej nogi te čevelj žuli!“

Jakec se je zopet odločno zardel. In takrat ni odprl tabačnice svoje tako lepo gracijozno, kakor

navadno, temveč hlastno, silovito; zagrabil je res ogromno množino tabaka ter ga potisnil v bakrenordeč svoj nos, kar je prouzročevalo ono glasno šumenje v nosnicah, ki je podobno sikanju lokomotive, ko vleče za sabo težak tovoren vlak. Razburjen je bil, sluteč, da se bliža trenutek, ko bo treba začeti velevažno akcijo, da privede borno svoje čevljarsko bitje v zatišje — zakonskega jarma.

Ohrabil se je, češ, „naj bo, kar hoče!“ — in stisnil z veliko silo iz ust:

„Jurij, jaz bi te rad nekaj prosil.“

„Kaj takega?“

„Pa ne smeš biti hud!“

„Čemu bi bil hud!“

„Nekaj posebnega bi te prosil.“

„Bedak, govori vender!“

„Dobrega sveta bi te prosil.“

„No-o-o?“

„Tu je pa Jakčeva zadrega prilezla na vrhunec. Nič manj ni bil rdeč, kakor vsak pošten krški rak — kuhan, seveda; njegov nos pa se je bliščal v vsej svojej krasoti, kakor še nikedar.

„Ženil bi se rad.“ — Zgovorjeno je bilo. Zakonski kandidat je sramežljivo povesil oči in le skrivaj opazoval, kak vtis je napravila njegova objava.

Juriju je hotel po vsej sili smeh na ustni; ker pa je bil pameten mož in je vedel, da o tako resnej stvari, kakor je ženitev, ni da bi človek burke bril, zategnil je obraz v resne gube ter rekel:

„I, pa se daj!“

Po teh besedah se je Jakec nekoliko ujunačil in začel premišljati, bi li ne bilo dobro, če bi Juriju naštel imena svojega indeksa. Potem pa je zvedavo pogledal Jurija:

„Bojim se le, da bi me nobena ne hotela.“

„Že mogoče!“

Ta zlobna opazka pa je Jakcu podrla namah ves pogum. Prebiral je po svojem indeksu, a ni se mogel toliko ujunačiti, da bi imenoval vsaj jedno onih, ki so mu bile po godu, ker se je bal, da ne bi s tem privabil Jurijevega posmeha. Tako izbirajoč po indeksu, bil je — nevedé kedaj in kako — pri konci, a tam je stalo: Trpotčeva Neža.

V tem trenutku se ga je polastila zavest, da mu je usojeno uzeti Nežo, da je previdnost božja že tako določila, da mora na strani krevsajočega Jakca omahovati Trpotčeva Neža po

trnjevej poti skozi vseh muk in težav polno življenje.

In iz te zavesti takoj izvajajoč potrebne konsekvencije, rekel je:

„Trpotčeva Neža bi me znabiti vender hotela.“

„Že mogoče!“

„Kaj misliš ti, Jurij?“

„Pa jo vzemi!“

To je bilo lahko rečeno, a za Jakca težavna naloga, ker se revež še v svojem življenju ni nikedar ženil. Po resnem preudarku je prašal Jurija: „Jurij, ali bi ne hotel iti z menoj k Trpotčevim?“

Jurij, ki se ga je ob takih prilikah navadno nalezal, ni mu odrekel usluge, temveč obljubil je:

„Bova pa šla!“

In šla sta nekega večera k Trpotčevim. Jakec je oblekel pražnjo obleko. Oprava ta je bila sicer tako obnošena, da pravo za pravo izraza „pražnja“ ni zaslužila, a bila je vender le pražnja, ker . . . no, ker je bila ostala obleka še slabejša. Čiste modre rute tudi ni pozabil. In tako sta šla. Medpotoma je Jakec v vaškej tabakarni znova natlačil tabačnico svojo. Bližajoč se Trpotčevj hiši prigo-varjal je Jurij bojazljivemu Jakcu pogum in ga poučeval, kako naj se vede. Na vse lepe pouke pritrjeval je Jakec: „Bom, bom!“

Prestopila sta Trpotčev prag; Jurij naprej, Jaka za njim.

Dobro se še spominjam, kako je bilo, ko so me mati védli v šolo zapisat. Oni so šli prvi v svetišče vaškega učitelja in zajedno šolskega vodje, jaz pa za njimi prav bojazljivo, držeč se njih krila in sramežljivo skrivajoč obraz svoj v materni predpasnik. Le včasih sem skrivaj pomižikal v ostre gube, ki so se, kakor se je meni dozdevalo, črtale po obrazi vaškega pedagoga.

Tako nekako, kakor jaz takrat, vedel se je ta večer Krivčev Jaka.

„Dober večer vam Bog daj!“ pozdravi Jurij.

„Bog ga daj!“ odgovorita v duetu Trpotčev oče in Trpotčeva mati. Neže pa ni bilo videti nikjer v hiši.

Tedaj se je pa Jurij poslužil med kmeti običajnega izgovora, ako nečejo takoj povedati uzroka svojega prihoda. Držeč pipo v roki, dejal je:

„Ali nama posodite malo ognja?“

„Tisto pa že, tisto,“ odgovorili so Trpotčev oča ter po strani pogledavali Jurija in Jakca, kajti stvar se jim je vender malo čudna zdela, ker ni bila navada, da bi ta dva gosta zahajala pod njih streho. (Dalje prihodnjič.)

Gonjičevo popotovanje.

„Popot'vanje, bratje, je naše življenje,“

Tako si je mislil naš mali Gonjič;

Ostavil je sobe zaduhle zidine

V svet beli izletel vesel kakor tič.

Mej žitom zorečim veselo koraka,

Lehké so nogé mu, lehkó je srcé,

A v žepi pa z glasom tako ljubeznivim

Srebrne petice srebrno zvené.

Primaha pod goro, kder izmej vejevja .

Dobrotljivi Bog svojo roko molí;

Gonjič jo zagleda in — čudo prečudno! —

Po grli ga nekaj takó zaskeli!

Bog z roko mu miga, — pohaja mu sapa,

Petice vse lepše in lepše zvené,

V goltanci skelí ga vse huje in huje . . .

Obrnil v gostilno je svoje nogé. —

Za goro je solnce zlato zatonilo,

Na nebo je mesec svetél privesljal,

In s težko glavíco ter prazno mošnjíco

Naš mali Gonjič izza mize je vstal.

„Popot'vanje, bratje, je naše življenje,“

To vedno in vedno krog njega vrší;

To gora mu kliče, to slavec mu poje,

To žito in drevje in val mu šumi.

„Popot'vanje, bratje, je naše življenje,“

Čemu bi jaz danes ne potováł še? . . .

Kar rekel, je storil; — a palice neče:

„Če nogi sta zdravi, kaj pal'ca mi hčè?!“

Zažene po bregi se v goro visoko

Ter leze in leze po robih navzgor,

Z neba pa smehljaje zrè mesec zaspani

V hrbet upiraje svoj bleđi mu zor.

Neznansko pečejo ga mesečni žarki,
Po lici se kaplja za kapljo valí,
Da vender vsaj nekaj se reši vročine,
Klobuk širokrajnik na stran položi.

In dalje sopiha, kot jelen bežeči,
Dokler ne prispeje do vrha goré,
Ustavi se malo, oddihne si malo, — —
Po drugi pa strani spet z gore v dol gré.

Plabuč.

V šoli

Učitelj: „No, Matijče, povej mi ob kateri uri se meseca rožnika začne daniti?“

Matijče: „Tako j ko cerkvenik vstane, da gre zvonit.“
A. K.

Skrivnostni napis.

Caelis

Coconi is cin E. M. curii so. n.
E M. Scut. ars coe. g. A. V. ore
gera. vol. ILIC i da u. co. u. Po.
B. ira t. in. epost IPAVAE N. D
ars. eus acae. G. A per

VEGA.

G re D. opos V. O. I. eis da V.
co. ut ecco coe. mes. ec. ne
PLACAE C. I. El. Aenae. M. S.
cut. ars cado s. laed N. Ost?

Coepi I. U. sta.

Napis.

Na nekem gimnaziji je bil na bronasti palici pritrjen sv. Duh v podobi goloba. Velik vihar je vrgel podobo doli, le meter dolga palica je ostala na strehi in pod palico se je čitalo:

Ille vos docebit omnia!

Neprijetno.

Kuharica: „Dovolite, milostljiva gospa, da se nemudoma domov odpeljem. Brat mi je tu pisal, da so mi mati nevarno zboleli.“

Gospa: „Kdo nam bo pa med tem kuhal?“

Kuharica: „Saj jutri se že vrnem; za danes naj pa vaša milost nekoliko popazi, saj glavno je že vse pripravljeno.“

Gospa: „Hm, hm! Ali pa veš, da moja milost tega — ne — hm, hm!“

Odgovor.

V Ljubljani je znan hotel „Slon“. Ko je nedavno katehet razlagal o usmiljenem Samaritanu ter naposled prašal učenca, kaj je Samaritan storil s popotnikom, katerega so razbojniki na potu v Jeriho napadli in ranili, odrezal se je deček: „I, no, položil ga je na svojega osla, ter ga védel k „Slonu“!“

Med petjem.

„V katerem glasu je pač kralj David pel svoje psalme?“

Dijak: „V globokem ali basu.“

Učitelj: „Kako to?“

Dijak: „Saj pravi v 129. psalmu sveti pevec:
„Iz globočine vpijem k tebi, o gospod!“

Sovražnik in prijatelj.

Učitelj: „Kdor nam svojevoljno škoduje, je naš sovražnik. Če bi ti stal ob kraji ribnika in bi

k tebi prišel kak malopriden človek ter bi te rado-
voljno od zadaj sunil v vodo — ali bi ne bil on tvoj
sovražnik?“

Učenec: „Da.“

Učitelj: „Kdo bi bil pa tvoj prijatelj?“

Učenec (po kratkem molčanju): „Oni, ki bi me
od spredaj sunil v ribnik.“

Čudna ljubezen.

„Kaj, milostljiva, vi se mi odtegujete? Ali me več ne ljubite?
Pomislite vendar, kako neizrekljivo vas ljubim, da, celo življenje sem
hotel žrtvovati za vas.“

„Življenje ste hoteli žrtvovati za-me, a žrtvovali ga vendar še
niste. Jaz pa sem prepričana, da me resnično ljubi le oni, ki za-me
življenje žrtvuje, in le onega bodem tudi jaz ljubila.“

V klancu.

Burja čez hrib in čez plan
Pota se snegom zameta;
Konje pa z bîcem voznik
K teku na cesti opleta.

„Brže poženi, Anton,
Da tje hitreje dospeva!“
Brže požene Anton,
Kakor gospod mu veleva.

Burje mu mari nič ni,
Mari ni hudega mraza,
Mari gospodovega
Kislega ni mu obraza.

Burja zatuli še bolj,
Sneg privali se silneje;
V klanci voznika in voz
V mrzle zakrije odeje.

Doli v dolinici zvon
Ljubi umrli zapoje.
V klanci pa burja brenči
Ljubčku mrtvašnice svoje.

Pikec.

Nesrečni kraj.

Na tem se kraji začel nemir je,
Ki srce ni poznalo ga poprej.
Na tem le kraji prvič je ljubezen
Prisegla meni, jaz prisegel njej.

Sedaj na istem kraji zopet vidim
Kako nezvesto njeno je srcé:
Da mene ljubi, včeraj še je djala,
Nocoj poljublja družega užé!

O kraj nesrečni ti! O blede luna,
Kaj nanj si posvetila mi nocoj!
Kaj dal bi, da bi mogel njo in vaji
Zdrobiti v prah, da srd utolažim svoj.

Sodnijski prizor.

Spisal Vinko Lapajne.

Osebe:

Sodnik, Zatoženec, Sluga in Zapisnikar.

Sodnijska soba. Sodnik in zapisnikar sedita za mizo. Sluga privede zatoženca.

Zatoženec: Privedli ste me zopet sem, kjer sem imel že tolikokrat čast z gospodom sodnikom občevati. (Slugi:) Hvala na spremstvu. (Sodniku:) Servus! Kako se kaj imate, odkar se nisva videla? Ste li zdravi? Glejte, jaz sem vedno zdrav!

Sodnik: Molčite in odgovarjajte na moja prašanja!

Zatoženec: Z Bogom!

Sodnik: Stojte! Kam hočete?

Zatoženec: Norčevali se ne bodete z menoj? Molčati in ob enem odgovarjati vendar ne morem. Vi — vi — vi —!

Sodnik: Kaj „Vi“!

Zatoženec: No, tikal vas vendar ne bodem, ker se ne spodobi.

Sodnik: Zdržite se nepotrebnih besedij. Pomislite, da stojite pred sodnikom.

Zatoženec: Žal, da moram stati. Ali nimate tu nobenega stola?

Sodnik: Zadnjikrat vam svetujem, da se dostojnejše vedete. Vaše ime?

Zatoženec: Pozneje.

Sodnik: Jaz prašam, kako se pišete!

Zatoženec: Pozneje.

Sodnik: Ako mi ne poveste, pustim vas takoj zapreti, a ne pozneje.

Zatoženec: Saj sem že dvakrat povedal, da se pišem Pozneje. Florijan Pozneje! In kako se pišete vi?

Sodnik: Vas nič ne briga. Star?

Zatoženec: Mlad.

Sodnik: Prašam, koliko let imate?

Zatoženec: Initium animalibus, gumi arabicum bengalsensis — Dominus vobiscum! — To se pravi po naše: v začetku ni bilo nič; potem ni bilo zopet dolgo nič in iz te ničle sem pozneje jaz nastal.

Sodnik: Brzdajte svoj malovredni jezik in povejte, koliko imate let!

Zatoženec: Včeraj je bil moj rojstni dan. Sedaj pa zračunite!

Sodnik: Toraj mi nečete povedati?

Zatoženec: Mislim, gospod sodnik, da sva blizo jednih let. Ako se ne motim, imel sem jih včeraj osemindeset.

Sodnik: Tako! In še niste pametni! Daleč ste prišli!

Zatoženec: Saj bi se bil rad peljal, pa so me vaši biriči peš odvedli.

Sluga: Perpides apostolum.

Sodnik: Molčite! Rojen?

Zatoženec: Seveda!

Sodnik: Vedeti hočem, kje ste rojeni.

Zatoženec: V górenji in Dólenji Trebuši.

Sodnik: V dveh krajih ob enem vendar ne morete biti rojeni!

Zatoženec: Izberite si, kateri kraj vam bolj ugaja.

Sodnik: Kaj pa s šolskim poukom. Ali ste ga vživali v mladosti?

Zatoženec: V mladosti sem največ vžival krompir, žgance, močnik, ku — —

Sodnik: Vedel bi rad, če znate pisati, brati, računati.

Zatoženec: Izvrstno! Kedar je trgatev, berem grozdje, kakor malokdo. Ako me bodete danes zaprli, zapisal si bodem za ušesa; vendar pa računim na vašo dobrosrčnost.

Sodnik: V računstvu se bodete gotovo zmotili. Kedo so bili vaši roditelji?

Zatoženec: Oče in mati.

Sluga: Imperialičen človek.

Sodnik: Ne smešite se pred poslušalci. „Impertinent“ se pravi. — Ste oženjeni?

Zatoženec: Jaz ne, moja teta pa je in ima že osem otrok.

Sodnik: Kaj me briga teta vaša. Udovec toraj.

Zatoženec: Da.

Sodnik: Že dolgo?

Zatoženec: Odkar mi je umrla Polona.

Sodnik: Lepi odgovori. Značaj?

Zatoženec: Boljši ravno ni, kakor vaš. Saj veste, da ima vsak človek napake. Vi, kakor jaz!

Sluga: Ta človek je profesjoniran tifus potepuha.

Sodnik: Ne smešite se. Reče se: personificiran tipus. Imate otroke?

Zatoženec: Ne.

Sodnik: Vaša sreča!

Zatoženec: Sina pa imam —

Sodnik: Zakaj pa pravite, da nimate otrok!

Zatoženec: Pa je pri Solferinu padel.

Sodnik: Vraga! Ako je padel, potem ga pa nimate več!

Zatoženec: Kedo pravi, da ga nimam! Saj je takoj vstal, ker se mu je samo spodtaknilo.

Sluga: To je argonavten človek.

Sodnik (popravi): Aroganten. S čim se živite; kaj delate?

Zatoženec: Živim se z jedjo in pijačo, a zdelujem ure, katerih ni treba nikdar navijati, in pa steklene, vloma varne kase.

Sodnik: Ure, katerih ni treba navijati, pa vloma varne steklene kase? To je čudno!

Zatoženec: Kaj bo čudno! Moje ure bi bilo odveč navijati, ker bi itak stale. Steklene kase pa tudi ne bo nihče vlomil, ako ničesa ne vidi v njej.

Sluga: Kako so pa konstitucirane?

Sodnik: Ne vtikajte se! Kolikokrat ste bili že kaznovani?

Zatoženec: Nisem si zapisaval.

Sodnik: Nekoč ste bili kaznovani, ker ste pretepli svojo taščo.

Zatoženec: Gotovo niste poznali moje tašče, ako bi jo poznali, pretepli bi jo bili tudi vi.

Sodnik: Ali veste, zakaj danes tu stojite?

Zatoženec: Ker nimam stola.

Sodnik: Obdolženi ste, da ste gospodični Reziki Milanović, prodajalki smodk, dvesto „kratkih“ ukradli. Navedem vam lahko dve priči, ki ste bile navzočni.

Zatoženec: Jaz vam jih lahko navedem dvajset, ki niso bile navzočne. Vender, da ne bova nepotrebno časa kratila, povem vam takoj, da sem jih res odnesel, toda ne s zlobnim namenom, temveč zato, ker ljubim človeštvo, in ker vem, da bi mnogo mladeničev bridko zdihovalo po vžitku tega smrdljivega blaga. Pokadil sem jih sam, da jih drugim ni bilo treba pokaditi. A tudi mene je premagal njih smrad, da sem se nezavesten zgrudil v Zvezdi pod klop, kjer so me našli vaši ljudje ter me odvedli v varno zavetje.

Sluga: Herodičen namen!

Sodnik: Heroičen se pravi! Ali družega ne veste v zagovor?

Zatoženec: Pač! Da smo po Darwinovi teoriji vsi iz opice; opica pa, kakor veste, rada krađe in pa (jokaje) uboštvo. Ko bi gospod sodnik vedeli, kakošen revček sem, gotovo bi potočili nekoliko cesarskih in kraljevih solz.

Sodnik: Tega ravno ne bom, pač pa vas obsojam na tri tedne zavora in na petnajst goldinarjev globe. (Vzame tabačnico ter njuha.) Ali ste zadovoljni s kaznijo?

Zatoženec (seže v sodnikovo tabačnico ter njuha): Ako vam s tem ustrezam, z veseljem.

Sodnik (slugi): Odvedite obsojenca v zapor! (Sluga odide z obsojencem. Prizorišče se zatvori.)

Meteorologično poročilo.

Sobota 8. dan julija. Do sedme ure zjutraj dež. Od sedme do dvanajste ure deževno. Od dvanajste do devete ure zvečer zopet dež. Takoj po devetih uri se je zjasnilo in je bil okoli polnoči najlepši dan.

Možatost.

„Ne nudite mi grenke čaše,
Naj polna mimo mene gré,
Naj le z grenkobo polni vaše,
Ne moje sladko to srcé!“

„Mož nikdar kupe se ne brani,
Naj mu je še tako grenko,
Izprazni jo, čeprav po strani
Se usta mu nategnejo.““

„Tedaj pa dajte kupo meni!
Nezgod sem mnogo že prebil!“ —
In hitro, vè sekundi eni
Je — — frakelj „heruša“ izpil.

Zlate resnice.

Vsakdo seje le ondi, kjer upa kaj žeti.

V nesreči spoznavaš prijatelje svoje.

Poznam moža, ki vse požre,
Samó, da drug ničesa ne

Rešitev magičnega kvadrata

v 12. številki „Rogača“.

Prvi ga je rešil gospod Vek. Kalister.

Rešitev zagonetke

v 12. številki „Rogača“.

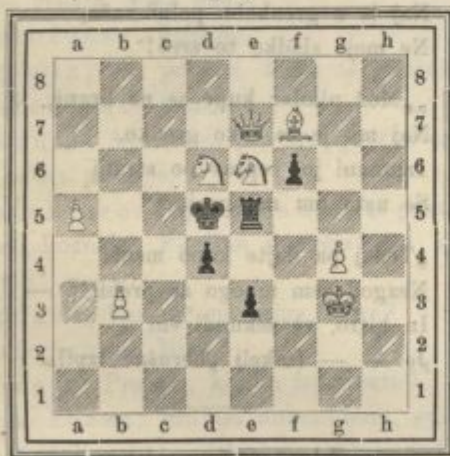
L a ž.

22. naloga.

Zložil T. B. Rowland v Londonu.

Črni.

Beli.

Beli naredi mat v 2 potezah.

Partija

igrana 1886. leta v nekem šahovnem društvu.

Nepravilni gambit s kraljevim skakačem.

Valentin:

Beli.

1. e2 — e4

2. f2 — f4

3. Sg1 — f3

4. Lf1 — c4

5. Sf3 — g5

6. e4 × d5

7. Dd1 — h5

8. Sg5 × f7

9. Lc4 × d5 †

10. Dh5 — f3

To je hiba, ki prouzroči nastopno katastrofo.

11. g2 — g3

12. Df3 — f7 †

13. d2 — d4 †

14. Df7 — f6 †

15. Ld5 — f7 †

16. h2 — h3 †

17. Df6 × g5 †

18. Lf7 — d5 †

Opitz:

Črni.

e7 — e5

e5 × f4

Sg8 — f6

d7 — d6 ?

d6 — d5

Sf6 × d5

g7 — g6

Ke8 × f7

Kf7 — g7

Dd8 — h4 † ?

f4 × g3

Kg7 — h6

g6 — g5

Kh6 — h5

Kh5 — g4

Dh4 × h3

Kg4 — f3

mat.

(Presirnova podoba.) Na prašanja, glede plačevanja Preširnovе podobe, ki nam dohajajo dan na dan, odkar so se nekateri naši časniki tako pohvalno o njej izrazili, odgovarjamo, da se podoba pošlje tudi na zanesljive mesečne obroke, in sicer: za prirodno veličino (35 gld.), po 5 gld. na mesec; za dve tretjini prirodne veličine (25 gld.), po 4 gld.; za jedno tretjino prirodne veličine (15 gld.), pa po 3 gld. na mesec. Prvi obrok naj se pošlje z naročilom vred na uredništvo „Rogača“.

Ker nam nekateri naročniki doslej še niso poslali naročnine, prosimo jih, naj se vender spomnijo na nas z naročnino; ako pa ne žele biti več naši naročniki, blagovolijo naj nam list vrniti. — Želji, da bi priobčevali več risbin, ne moremo ustreči, kajti risbina stane dvajsetkrat toliko, kakor drugo gradivo na istem prostoru; naročnikov pa je dvajsetkrat manj, kakor si jih želimo.

„Rogač“ izhaja 10. in 25. dan vsakega meseca na celi pōli velike četvorke ter stoji po pošti prejemam celo leto 3 gld. 20 kr., pol leta 1 gld. 60 kr., četrt leta 85 kr.; za Ljubljano celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr., četrt leta 80 kr.; izven Avstrije celo leto 4 gld. Posamične številke so po 15 kr. — Naročnino in dopise sprejema lastništvo in uredništvo: Gradaške ulice štev. 16. v Ljubljani. — Tiska „Narodna Tiskarna“ v Ljubljani.